

ZAŁĄCZNIK IV

REZOLUCJE PRZYJĘTE

	<i>Strona</i>
— w sprawie społecznych i środowiskowych skutków programów dostosowania strukturalnego (ACP-EU/100.202/08/fin.)	20
— w sprawie doświadczeń z europejskiego procesu integracji regionalnej istotnych dla krajów AKP (ACP-EU/100.203/08/fin.)	27
— w sprawie kwestii bezpieczeństwa żywnościowego w krajach AKP i roli współpracy AKP-UE (ACP-EU/100.205/08/fin.)	32
— w sprawie sytuacji w Kenii (ACP-EU/100.269/08/fin.)	37

REZOLUCJA ⁽¹⁾**w sprawie społecznych i środowiskowych skutków programów dostosowania strukturalnego**

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- na posiedzeniu w Lublanie (Słowenia) w dniach 17–20 marca 2008 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając art. 177–181 lit. a) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego zatytułowaną „Szersza współpraca, lepsza współpraca: pakiet 2006 w sprawie skuteczności pomocy UE” (2006/2208(INI)) ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego w sprawie rewizji strategicznej Międzynarodowego Funduszu Walutowego (2005/2121(INI)) ⁽³⁾,
- uwzględniając podejście w ramach dokumentu dotyczącego strategii redukcji ubóstwa (PRSP) zainicjowanej przez MFW i Bank Światowy w 1999 r.,
- uwzględniając deklarację milenijną z dnia 8 września 2000 r. określającą milenijne cele rozwoju jako kryteria ustalone wspólnie przez społeczność międzynarodową dla likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając konsensus z Monterrey w sprawie finansowania rozwoju z dnia 22 marca 2002 r.,
- uwzględniając konsensus waszyngtoński,
- uwzględniając deklarację rzymską w sprawie harmonizacji przyjętą w dniu 25 lutego 2003 r. oraz deklarację paryską o efektywności pomocy przyjętą w dniu 2 marca 2005 r. w następstwie forum wysokiego szczebla na temat harmonizacji i skuteczności pomocy,
- uwzględniając inicjatywę dotyczącą poważnie zadłużonych ubogich krajów (HIPC) uruchomioną w 1996 r. przez MFW i Bank Światowy, mającą na celu zagwarantowanie, że żaden ubogi kraj nie zmaga się z długiem, z którym nie może sobie poradzić,
- uwzględniając inicjatywę na rzecz wielostronnego umarzania zadłużenia (MDRI) zapoczątkowaną w czerwcu 2005 r. przez G8,

⁽¹⁾ Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 20 marca 2008 r. w Lublanie (Słowenia).

⁽²⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, str. 373–380.

⁽³⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, str. 118–122.

- uwzględniając program redukcji zadłużenia Banku Światowego i MFW z 2005 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie niezależnego biura dokonującego oceny MFW w sprawie MFW i pomocy dla Afryki Subsaharyjskiej, 2007 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając przegląd warunkowości Banku Światowego z 2005 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając przewodnik MFW w zakresie przejrzystości dochodów z zasobów naturalnych przyjęty w czerwcu 2005 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając przegląd przemysłu wydobywczego Banku Światowego z 2004 r.,
 - uwzględniając ramy oceny wyników programu wydatków publicznych i odpowiedzialności finansowej (PEFA) z czerwca 2005 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Społecznych i Środowiska (AKP-UE/100.202/08),
- A. mając na uwadze, że promowanie trwałego wzrostu gospodarczego jest głównym celem programów dostosowania strukturalnego, które zasadniczo obejmują szereg warunków, pomoc techniczną i doradztwo polityczne dla krajów rozwijających się, zazwyczaj jako część programu pożyczkowego,
- B. mając na uwadze, że programy dostosowania strukturalnego często ponosiły klęskę w krajach, w których zostały wprowadzone, z uwagi na zbyt restrykcyjne warunki narzucane przez wierzycieli; mając na uwadze, że w 2004 r. Bank Światowy zastąpił swoje programy dostosowania strukturalnego nowym instrumentem pożyczkowym w ramach polityki rozwoju (DPL),
- C. mając na uwadze, że stabilne warunki makroekonomiczne, lepsze wydatki publiczne, należyte zarządzanie planowaniem podatków i zadłużeniem, skuteczne zarządzanie finansami publicznymi i systemami budżetowymi, oparte o rynek stopy procentowe i kursy wymiany mają podstawowe znaczenie dla wzrostu i rozwoju,
- D. mając na uwadze, że programy dostosowania strukturalnego mają na celu zmniejszenie deficytów budżetowych rządów, co w wielu przypadkach prowadzi do cięć w budżecie na sektory socjalne, pomimo że inwestycje socjalne, np. w edukację i opiekę zdrowotną, są konieczne w celu osiągnięcia trwałego wzrostu gospodarczego,
- E. mając na uwadze, że instytucje z Bretton Woods niejednokrotnie wdrażały programy dostosowania strukturalnego bez należytego uwzględnienia szczególnych warunków w poszczególnych krajach; programy takie powinny być odpowiednio dostosowane w celu spełnienia szczególnych potrzeb danych krajów,
- F. mając na uwadze, że po wdrożeniu programów dostosowania strukturalnego kraje są często w gorszej sytuacji niż wcześniej lub czasami odczuwalna jest pewna poprawa w skali makroekonomicznej, ale często nie wspomina się o negatywnych skutkach w skali mikroekonomicznej,
- G. mając na uwadze, że w ciągu trzech ostatnich dziesięcioleci instytucje z Bretton Woods odgrywały wiodącą rolę w dostosowaniu strukturalnym; mając na uwadze, że instytucje z Bretton Woods posiadają największy wpływ na pożyczki i pomoc dla rozwoju, jako że główni donatorzy i instytucje finansowe opierają się o ich kryteria kwalifikowalności,
- H. mając na uwadze, że redukcja zatrudnienia i wynagrodzenia w służbie publicznej w krajach AKP i redukcja środków operacyjnych administracji spowodowały niedostateczne administrowanie tymi krajami oraz zmniejszenie skuteczności aparatu administracyjnego,
- I. mając na uwadze, że donatorzy i udzielający pożyczek działają w oparciu o warunkowość, ponieważ dopilnowanie, że przyznane pieniądze są zarządzane w sposób prawidłowy i wykorzystywane zgodnie z założonymi celami jest ich powinnością i leży w ich interesie,

⁽¹⁾ <http://www.imf.org/external/np/ieo/2007/ssa/eng/pdf/report.pdf>

⁽²⁾ [http://siteresources.worldbank.org/DEVCOMMIT/Documentation/20651860/DC2005-0013\(E\)-Conditionality.pdf](http://siteresources.worldbank.org/DEVCOMMIT/Documentation/20651860/DC2005-0013(E)-Conditionality.pdf)

⁽³⁾ <http://www.imf.org/external/pubs/ft/grrrt/eng/060705.pdf>

- J. mając na uwadze, że uwarunkowania polityki gospodarczej często prowadzą do blokowania pożyczek i dotacji z MFW i Banku Światowego, co może leżeć u podstaw polityki niedostosowanej do warunków krajowych lub nawet sprzecznej z dążeniem do milenijnych celów rozwoju,
- K. mając na uwadze, że zniesienie dotacji dla rolnictwa w krajach AKP w ramach programów dostosowania strukturalnego spowodowało redukcję wydajności i produkcji rolnej, czego skutkiem jest wzrost przywozu produktów spożywczych mający negatywny wpływ na niezależność żywnościową i bezpieczeństwo żywnościowe tych krajów, a także zmniejszenie wywozu dochodowych produktów, w tym drastyczna redukcja gwarantowanej ceny dla krajów AKP za cukier pochodzący z tych krajów dostarczany na rynek unijny, co powoduje ograniczenie preferencji i pogorszenie warunków handlu i bilansu płatności krajów AKP,
- L. mając na uwadze, że MFW i Bank Światowy mają różne priorytety,
- M. mając na uwadze, że oszczędności narzucone przez programy dostosowania strukturalnego naznaczyły klimat społeczny i spowodowały miejscami niestabilność polityczną,
- N. mając na uwadze, że prywatyzacja i liberalizacja gospodarek zostały przeprowadzone w sposób ideologiczny przez MFW i Bank Światowy; mając na uwadze, że w odniesieniu do instrumentu pożyczkowego w ramach polityki rozwoju Bank Światowy twierdzi, że „odzwierciedlając zróżnicowanie w zakresie udzielania pożyczek na dostosowanie, polityka ta nie zawiera już zaleceń politycznych — takich jak wytyczne dotyczące prywatyzacji i strategii liberalizacji handlu” ⁽¹⁾,
- O. mając na uwadze, że surowa polityka oszczędnościowa prowadzona w ramach programów dostosowania strukturalnego zmniejszyła popyt, zahamowała wzrost i zwiększyła bezrobocie, szczególnie wśród młodych, którzy niedawno zdobyli dyplom,
- P. mając na uwadze, że wzrost bezrobocia zwiększył opuszczanie wsi i falę migracji z krajów AKP do bogatych krajów,
- Q. mając na uwadze, że programy dostosowania strukturalnego zmierzyły się z symptomami niedostatecznego rozwoju, a nie z poważnymi przyczynami, jakimi są handel na nierównych warunkach, zadłużenie i dominacja koncernów wielonarodowych, oraz mając na uwadze fakt, że utrzymywanie się tych przyczyn pomimo zwiększenia pomocy publicznej na rzecz rozwoju powoduje ujemne przepływy netto w krajach AKP,
- R. mając na uwadze, że złe sterowanie polityczne (deficyt demokratyczny) i ekonomiczne jest przeszkodą dla rozwoju gospodarczego i społecznego,
- S. mając na uwadze, że do zadeklarowanych celów MFW należy „promowanie międzynarodowej współpracy walutowej, ułatwienie ekspansji i zrównoważonego wzrostu handlu międzynarodowego, przyczynianie się do utrzymywania wysokiego poziomu zatrudnienia i realnych dochodów, promowanie stabilizacji kursów, zmniejszanie stopnia nierównowagi międzynarodowych bilansów płatniczych i udzielanie pomocy finansowej w celu poprawy dostosowania bilansu płatniczego”,
- T. mając na uwadze, że do zadeklarowanych celów Banku Światowego należy zmniejszanie ubóstwa na świecie i poprawa standardów życia za pośrednictwem dwóch instytucji zajmujących się rozwojem: Międzynarodowego Banku Odbudowy i Rozwoju (IBRD), który skupia się na krajach o średnich dochodach i wiarygodnych jako kredytobiorcy krajach o niskich dochodach, a także Międzynarodowego Stowarzyszenia Rozwoju (IDA), które pracuje z krajami o niskich dochodach,
- U. mając na uwadze, że międzynarodowe instytucje finansowe mogą odgrywać pozytywną rolę, sprzyjając bardziej sprawiedliwej globalizacji, ale wymaga to wypracowania zróżnicowanych i bezwarunkowych podejść do kwestii takich jak liberalizacja handlu, prywatyzacja i deregulacja rynku pracy, przy czym podejścia te powinny opierać się na własności i być dostosowane do szczególnych okoliczności panujących w danym kraju,
- V. mając na uwadze znikomą reprezentację krajów AKP w zarządzie MFW i Banku Światowego,
- W. mając na uwadze, że trwały rozwój odpowiada na obecne potrzeby, nie zagrażając zdolności przyszłych pokoleń do zaspokojenia ich potrzeb,

⁽¹⁾ „Development Policy Lending Retrospective”, Bank Światowy, 7 lipca 2006 r., str. 3.

- X. mając na uwadze, że wzrost ubóstwa, masowe bezrobocie, zmniejszanie się wydajności i spadające przychody z wywozu mogą znaleźć się wśród konsekwencji strategii rozwojowych, które nie uwzględniają realiów społecznych danego kraju i sytuacji jego zasobów naturalnych, które mają podstawowe znaczenie dla jego gospodarki,
- Y. mając na uwadze, że wdrażanie programów dostosowania strukturalnego miało szkodliwe skutki dla inwestycji publicznych w usługi socjalne, a zwłaszcza w sektory zdrowia i edukacji, dla poziomu wynagrodzeń i dochodów rodzin, dla zatrudnienia i warunków życia; mając na uwadze, że rządy są także zachęcane lub zmuszane do ograniczania interwencji w licznych sektorach gospodarki, poczynając od prywatyzacji przedsiębiorstw publicznych, poprzez liberalizację i otwieranie rynków dla konkurencji zagranicznej, zwłaszcza w sektorze zdrowia i edukacji,
- Z. mając na uwadze, że niekorzystny wpływ programów dostosowania strukturalnego został uznany w analizie po konsensusie waszyngtońskim, która zresztą zaleca umożliwienie wzmożonego inwestowania w obszarach społecznych,
1. zaleca MFW i Bankowi Światowemu zrezygnowanie z negatywnych warunków w ramach programów dostosowania strukturalnego i do zmierzenia się z problemem niesprawiedliwej wymiany handlowej w związku ze Światową Organizacją Handlu (WTO), zadłużenia i uregulowania działań koncernów międzynarodowych w krajach AKP; uważa, że zgodnie z milenijnymi celami rozwoju (MCR) edukacja (w tym szkolnictwo wyższe i badania), zdrowie, woda, rolnictwo (z myślą o eliminacji głodu) i środowisko naturalne muszą znajdować się wśród priorytetów wszystkich programów;
 2. w tym kontekście wzywa Grupę Banku Światowego i MFW, by powstrzymały się od warunkowości polityki gospodarczej przy udzielaniu pożyczek, zwiększyły przejrzystość warunkowości, nadały prawdziwe znaczenie zasadzie udziału państwa poprzez zagwarantowanie, że polityki są dostosowane do kraju, a także do skoncentrowania się w swoich programach na warunkowości opartej na wynikach i sprzyjającej redukcji ubóstwa;
 3. uważa, że konieczne są bardziej sprawiedliwe stosunki handlowe między krajami AKP a krajami bogatymi oraz że liberalizacja rynków nie może pozostawić najsłabszych gospodarek na łasce tych najsilniejszych;
 4. uważa, że wysiłki zmierzające do umorzenia lub zmniejszenia długów nie powinny się ograniczać jedynie do krajów o niskich dochodach, ale powinny obejmować wszystkie nadmiernie zadłużone kraje AKP, w tym — tam, gdzie to właściwe — kraje o średnich dochodach;
 5. uważa, że należy uregulować możliwości działania koncernów międzynarodowych w krajach AKP; uważa w szczególności, że tworzenie spółek z kapitałem mieszanym może umożliwić państwom zwiększenie kontroli nad eksploatacją ich krajowych zasobów naturalnych;
 6. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wsparcie, jakiego Grupa Banku Światowego, MFW i Afrykański Bank Rozwoju udzieliły inicjatywie na rzecz przejrzystości w przemyśle wydobywczym (ang. EITI), która „wyznacza światowy standard dla przedsiębiorstw, by publikowały, ile płacą, oraz dla rządów, by ujawniały, ile otrzymują”; wzywa powyższe instytucje do nieustannego wsparcia dla EITI oraz zwraca się do przedsiębiorstw państwowych i prywatnych w przemyśle wydobywczym, by przestrzegały EITI;
 7. uważa, że MFW, zgodnie ze swoim pierwotnym mandatem, musi pomóc krajom AKP w tworzeniu i wdrażaniu polityki wzrostu gospodarczego; uważa, że ze swojej strony Bank Światowy powinien powrócić do pierwotnego mandatu, którym jest pomoc w tworzeniu odpowiednich warunków rozwoju, a co za tym idzie eliminacja ubóstwa; uważa, że w szczególności MFW i Bank Światowy muszą zająć się kwestiami prywatyzacji, liberalizacji i dotacji dla rolnictwa w krajach AKP, pozostawiając na marginesie wszelkie rozważania ideologiczne;
 8. z zadowoleniem przyjmuje działanie MFW mające na celu uczynienie z redukcji ubóstwa priorytetu jego programów oraz fakt, że redukcja ubóstwa stanowi nadrzędny cel Banku Światowego;
 9. uważa, że trudne do udźwignięcia poziomy długi, złe planowanie makroekonomiczne i niewłaściwa polityka poważnie szkodzą rozwojowi kraju, a brak stabilności finansowej może odbić się na gospodarce, negatywnie wpływając na wzrost, zatrudnienie i dobrobyt ekonomiczny i społeczny;

10. zauważając, że dokumenty strategii redukcji ubóstwa (PRSP) są w zamyśle strategiami należącymi do danego kraju, szczególnie przystosowanymi do jego potrzeb rozwojowych, stanowczo twierdzi, że ich należność do kraju stwarza znaczącą odpowiedzialność dla rządów, jeżeli chodzi o właściwe wykorzystanie pomocy, dobre sprawowanie rządów i stanowcze zaangażowanie w agendę rozwoju;
11. z zadowoleniem przyjmuje niedawne pozytywne wyniki ekonomiczne wielu rozwijających się krajów, w tym krajów Afryki Subsaharyjskiej, które były rezultatem kilku czynników, mianowicie: umarzania długów, wielostronnej pomocy na rzecz rozwoju, ulepszeń ze strony donatorów i — co najważniejsze — prowadzonej przez rozwijające się kraje polityki;
12. z zadowoleniem przyjmuje stwierdzenie Banku Światowego, że między 1999 a 2005 r. kraje korzystające z umarzania długu w ramach inicjatywy dotyczącej poważnie zadłużonych ubogich krajów (HIPC) więcej niż podwoiły wydatki na plany redukcji ubóstwa; przypomina, że przynajmniej 60 krajów potrzebuje całkowitego umorzenia długów, jeżeli mają mieć jakąkolwiek szansę na osiągnięcie milenijnych celów rozwoju, a jeszcze więcej krajów wymaga dalszego umarzania długów;
13. podkreśla, że mimo iż wzrost gospodarczy jest niezwykle ważny, to nie prowadzi automatycznie do zmniejszenia ubóstwa, i podkreśla znaczenie sprawiedliwej polityki rozwojowej i skierowanych do niezamożnych strategii wzrostu prowadzących do społecznych i ekonomicznych korzyści dla społeczeństwa ogólnie, a w szczególności tych skupionych na osiągnięciu milenijnych celów rozwoju;
14. podkreśla konieczność pełnej politycznej i operacyjnej współpracy z instytucjami ONZ, w szczególności MOP, w celu dokonania oceny rzeczywistych konsekwencji programów dostosowania strukturalnego i możliwych rozwiązań;
15. wyraża przekonanie, że trwały rozwój powinien stanowić główną oś reform, i uważa, że trwały rozwój powinien obejmować dobre sprawowanie rządów, prawa człowieka i aspekty związane ze środowiskiem naturalnym; przypomina, że reformy makroekonomiczne mogą odnosić zrównoważone skutki tylko wtedy, gdy zawierają dążenie do celów rozwoju ludzkiego i społecznego;
16. uznaje potrzebę natychmiastowych działań, aby zaradzić problemom środowiskowym; podkreśla, że ciężar odpowiedzialności za walkę ze zmianami klimatycznymi nie może zostać przerzucony na kraje rozwijające się; w szczególności rosnące zapotrzebowanie na biopaliwa w krajach rozwiniętych musi zostać zrównoważone, aby nie powodować zagrożenia dla bezpieczeństwa żywnościowego i zwiększenia wylesiania w krajach rozwijających się;
17. zauważa, że MFW kieruje się surowymi zasadami makroekonomicznymi, jeżeli chodzi o pułapy rezerwy i wyznaczanie poziomu inflacji, określającymi wytyczne wykorzystania pomocy; ubolewa nad faktem, że w niektórych przypadkach MFW zablokował korzystanie z dostępnej pomocy dla Afryki Subsaharyjskiej; zachęca MFW do stosowania mniejszej restrykcyjności w sytuacjach, które pozwalają na ambitniejsze strategie rozwojowe oraz do uwzględnienia wszystkich dostępnych środków, w szczególności pomocy; zauważa, że ograniczenia polityki fiskalnej w odniesieniu do tych programów mogą powodować trudności przy zatrudnianiu pracowników opieki zdrowotnej i edukacji;
18. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że potencjał pomocy nie jest w pełni wykorzystany w ramach programów reform krajowych, wspieranych na arenie międzynarodowej;
19. uznaje znaczącą pomoc udzieloną przez UE krajom AKP w celu złagodzenia szkodliwych skutków fazy przejściowej i negatywnych warunków programów dostosowania strukturalnego, co jest dowodem na jej zaangażowanie w pomoc tym krajom; niemniej jednak Europa, a ogólnie rzecz ujmując bogate kraje muszą spróbować zwiększyć pomoc do wysokości 0,71 % PKB; kraje AKP i UE muszą wypracować solidne porozumienie o partnerstwie w celu promowania rzeczywistego rozwoju w krajach AKP;
20. wzywa państwa członkowskie UE i Komisję do uwzględnienia autonomicznych programów reform gospodarczych wdrażanych przez kraje AKP podczas udzielania pomocy w ramach właściwych programów pomocy dla handlu, aby w ten sposób umożliwić danym krajom AKP skuteczne rozwiązanie kwestii kosztów związanych z dostosowaniem, również w kontekście umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) lub szerszych programów liberalizacji;

21. z zadowoleniem odnosi się do inicjatywy MFW i Banku Światowego dotyczącej poważnie zadłużonych ubogich krajów (HIPC); uważa również, że kosztowne zobowiązania wynikające z długów uniemożliwiły rozwój krajów, ale wzywa MFW i Bank Światowy wraz z rozwijającymi się krajami do zapobiegania powtarzaniu się trudnych do udźwignięcia sytuacji związanych z zadłużeniem; podkreśla, że redukcja zadłużenia odniesie znaczący skutek, jedynie jeżeli zadłużony kraj prowadzi politykę zapobiegającą sytuacji powtórnego zaciągnięcia długu niemożliwego do udźwignięcia;
22. uważa należyte zarządzanie finansami publicznymi za niezbędne dla realizacji programu reform i wzywa do udzielenia większego wsparcia najwyższym instytucjom kontrolnym; z zadowoleniem przyjmuje PEFA, międzynarodowe ramy oceny wyników, przy ocenianiu zarządzania finansami publicznymi danego kraju oraz wzywa instytucje z Bretton Woods i innych donatorów do ścisłego ich stosowania;
23. jest zaniepokojone sytuacją krajów słabych, prowadzących konflikty i w fazie pokonfliktowej oraz podkreśla konieczność zapewnienia państwa prawa, demokratycznego systemu politycznego, szczególnie jeżeli chodzi o szanowanie wyników wyborów, oraz pokojowego i stabilnego klimatu politycznego dla zaangażowania danego kraju na drodze rozwoju;
24. jest zaniepokojone stwierdzeniem niezależnego biura dokonującego oceny MFW, że istnieją różnice poglądów wśród członków zarządu, co do roli i polityki MFW w krajach o niskim dochodzie; w związku z tym MFW musi zostać zreformowany w celu zagwarantowania w jego ramach większej demokracji, zwłaszcza dzięki lepszej reprezentacji krajów AKP w jego zarządzie;
25. jest rozczarowane faktem, że aspiracje MFW w odniesieniu do programu zmniejszania ubóstwa i wspierania rozwoju nie zostały wprowadzone w praktyce, a także tym, że istnieje rozdźwięk między inicjatywami zmniejszania ubóstwa a rzeczywistością wdrażaną polityką;
26. jest zaniepokojone brakami operacyjnymi MFW, a w szczególności rozpowszechnianiem i wdrażaniem polityki oraz spójnością instytucjonalną;
27. zachęca Bank Światowy, MFW i WTO, wraz z ONZ i innymi wielonarodowymi i dwustronnymi donatorami do współpracy w największym możliwym stopniu, aby lepiej zrozumieć i wspierać kraje AKP podlegające programom dostosowania strukturalnego i pomóc tym krajom w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju;
28. uważa, że podstawowe znaczenie dla sukcesu reform politycznych ma maksymalny udział państwa w tych reformach oraz jego zaangażowanie; podkreśla konieczność zintegrowanego podejścia w dziedzinie godnej pracy (zatrudnienia, ochrony socjalnej, dialogu społecznego, praw pracowniczych i równouprawnienia płci) dla skutecznego przejmowania polityki zatrudnienia i społecznej na szczeblu krajowym;
29. wzywa właściwe organizacje międzynarodowe do utworzenia mechanizmów wymiany doświadczeń, które mogłyby służyć jako narzędzia tym krajom, w których nie odnotowano pozytywnych wyników lub w których prowadzone są starania zmierzające do wszczęcia procesu restrukturyzacji gospodarczej;
30. wzywa kraje, w których prowadzone są programy restrukturyzacji gospodarczej, do przedstawiania Zgromadzeniu okresowych sprawozdań na temat działania i wdrażania tych programów, a także na temat związanych z nimi porozumień, tak aby inni członkowie mogli skorzystać z najlepszych wzorców;
31. uważa za niezmiernie ważne, by rządy były odpowiedzialne wobec obywateli, jeżeli chodzi o zarządzanie dochodami i wydatkami publicznymi, a w szczególności dochodami uzyskanymi z przemysłu wydobywczego, a także wzywa Bank Światowy, MFW, UE i innych donatorów do wymagania, by dochody publiczne były zarządzane w przejrzysty sposób; w tym celu niezbędne jest wzmocnienie demokracji i państwa prawa w krajach AKP; ponadto nieodzowne jest umocnienie aparatu państwowego poprzez przyznanie mu odpowiednich zasobów ludzkich i operacyjnych; podkreśla znaczenie wytworzenia klimatu odpowiedzialności, w którym w pełni uczestniczą parlamenty i instytucje kontroli;

32. uważa, że środki przywłaszczone przez dyktatorów muszą wrócić do krajów AKP; w tym celu UE musi w pełni wykorzystać swoje wpływy w stosunku do banków, gdzie znajdują się te środki; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie w dniu 17 września 2007 r. wspólnej inicjatywy ONZ i Banku Światowego na rzecz odzyskania skradzionego majątku, której celem jest położenie kresu kradzieży majątku poprzez wzmocnienie instytucji działających na rzecz odpowiedzialności w krajach rozwijających się;
33. ubolewa nad faktem, że niezależne biuro dokonujące oceny MFW wykazało, że przedstawiciele MFW w krajach, gdzie odbywają się działania MFW, są przeciążeni i nie współpracują w odpowiedni sposób z podmiotami lokalnymi;
34. uważa, że opracowywanie i wdrażanie programów reform powinno dążyć do zwiększenia legitymacji demokratycznej poprzez zaangażowanie parlamentów, jak również konsultowanie się z innymi partnerami, mianowicie z partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim, w szczególności organizacjami pracodawców i pracowników;
35. podkreśla, że polityka, która sprzyja wzrostowi sektora prywatnego, obejmując promowanie bezpośrednich inwestycji zagranicznych, otwarte i dobrze funkcjonujące usługi finansowe, zróżnicowanie gospodarcze, sprzyjanie duchowi przedsiębiorczości i prywatnej własności ziemi stanowi **warunek wstępny** dla rozwoju gospodarczego i powinna zostać odzwierciedlona w programie; zachęca w tym kontekście do zawierania partnerstw publiczno-prywatnych;
36. uważa, że państwo ma do odegrania rolę zwłaszcza w sterowaniu gospodarką oraz we wszystkich dziedzinach, w których sektor prywatny wykazuje słabość; jednocześnie sektor prywatny ma do odegrania rolę w sektorach, w których państwo nie jest skuteczne, jednak rola ta musi być dobrze uregulowana w celu wspierania trwałego rozwoju danego kraju, redukcji ubóstwa oraz możliwie największego dostępu dla większości obywateli;
37. wyraża obawy z powodu zależności niektórych krajów AKP od wywozu jednego głównego produktu, którym zazwyczaj jest podstawowy towar, i w tym kontekście uważa, że sprzyjanie rozwojowi przemysłu i strategii zróżnicowania gospodarczego są zasadnicze dla zrównoważonego wzrostu;
38. uważa, że w celu osiągnięcia trwałego rozwoju konieczne jest promowanie na szczeblu międzynarodowym (w tym za pośrednictwem WTO) wprowadzenia norm sprawiedliwego handlu, ustalenie cen na produkty pochodzące z krajów rozwijających się umożliwiających tym ostatnim uzyskanie dochodów wystarczających do zapewnienia godnej i sprawiedliwej płacy dla pracowników z tych krajów, zapewnienie prawa do bezpieczeństwa żywnościowego dla wszystkich, umorzenie długu krajów rozwijających się w przypadku stwierdzenia, że może ono znacznie poprawić warunki życia ludności tych krajów, a nie wyłącznie ich przywódców;
39. uważa, że przed wszelką prywatyzacją w sektorach gospodarki konieczne jest obiektywne i bezstronne rozważenie skutków ekonomicznych i socjalnych, które pociągnie ona za sobą, uważa również, że prywatyzacja z tego tytułu może zostać rozpoczęta tylko w przypadku poprawy warunków życia całego społeczeństwa oraz że wiążące przepisy międzynarodowe w tej dziedzinie są niezbędne zwłaszcza w celu uregulowania działalności przedsiębiorstw lokalnych i zagranicznych w zakresie poszanowania akceptowalnych norm socjalnych i środowiskowych;
40. uważa, że prywatyzacja jako warunek zaciągnięcia pożyczki nie jest skutecznym sposobem wdrażania zmian i że to od danych krajów powinny wychodzić kluczowe decyzje polityczne;
41. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ograniczające się do prywatyzacji i liberalizacji zainteresowanie Banku Światowego zostało zastąpione szerszym podejściem, jeżeli chodzi o reformę instytucjonalną i uzupełniające działania polityczne;
42. z zadowoleniem przyjmuje bardziej ukierunkowane i pragmatyczne podejście Banku Światowego do polityki, umożliwiające większą elastyczność koncentrującą się na reformach średnioterminowych;
43. z zadowoleniem przyjmuje przegląd warunkowości MFW i wzywa do natychmiastowego wdrożenia jego wniosków, które kładą większy nacisk na własność kraju, ujednolicanie polityki w stosunku do różnych sektorów, konsultacje z zainteresowanymi stronami, wdrażanie zasadniczych, opracowanych „na miarę” strategii politycznych, przewidywalność i przejrzystość; podkreśla, że warunkowość nie powinna podważać autonomii krajowej i niezależności w sprawowaniu polityki, warunki powinny być ograniczone do zagwarantowania, że pomoc jest wykorzystywana zgodnie z zamierzonymi celami (np. walka z korupcją), i uniemożliwiania udzielania pomocy rządów, które nie przestrzegają praw człowieka i praw demokratycznych oraz niweczą wysiłki krajów dążących do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;

44. z zadowoleniem stwierdza zwiększone poczucie przynależności państwowej, jeżeli chodzi o programy, przypomina jednak, że silne zaangażowanie w konieczne reformy rozwojowe stanowi niezbędny warunek wstępny;
45. wzywa donatorów do zwiększenia koordynacji swoich działań, ale jest zaniepokojone wpływem, jaki może to mieć na przynależność krajową, uważa także, że kluczowe jest utrzymanie przynależności krajowej polityki w każdym momencie oraz zdolności krajów rozwijających się do decydowania o ich strategiach rozwojowych;
46. podkreśla, że zachowanie i ochrona środowiska naturalnego nie może być zadaniem podejmowanym tylko przez rządy; wzywa do nawiązywania partnerstw z lokalnymi i zagranicznymi organizacjami (Bankiem Światowym/MFW, agencjami ONZ, WWF i uniwersytetami);
47. wzywa przedstawicieli Unii Europejskiej i krajów AKP do lepszego koordynowania swoich stanowisk z uwzględnieniem Banku Światowego i MFW, zgodnie z celami Unii Europejskiej w zakresie rozwoju, i do zagwarantowania, że fundusze UE są wykorzystywane jedynie do realizacji tych celów;
48. z zadowoleniem przyjmuje niedawne dostosowania liczby głosów na korzyść niektórych krajów, ale wzywa MFW i Bank Światowy, w interesie ich własnej zasadności, do poczynienia dalszych ulepszeń w mechanizmach podejmowania decyzji w celu nadania im większej przejrzystości i przyznania odpowiedniej wagi krajom rozwijającym się;
49. zobowiązuje swoich współprzewodniczących do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Ministrów AKP-UE, Komisji Europejskiej, Unii Afrykańskiej, Bankowi Światowemu i MFW.

REZOLUCJA ⁽¹⁾

w sprawie doświadczeń z europejskiego procesu integracji regionalnej istotnych dla krajów AKP

Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE,

- obradując na posiedzeniu w Lublanie (Słowenia) w dniach 17–20 marca 2008 r.,
- uwzględniając art. 17 ust. 1 swojego Regulaminu,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. i zmienioną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r., w szczególności jej art. 1, 11 i 28–30,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych, w szczególności jej rozdział VIII w sprawie układów regionalnych,
- uwzględniając wspólną deklarację Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskiego i Komisji Europejskiej dotyczącą polityki rozwoju Unii Europejskiej: „Europejski konsensus w sprawie rozwoju” z dnia 20 grudnia 2005 r., a zwłaszcza jej art. 72–74,
- uwzględniając deklarację z okazji 50. rocznicy podpisania traktatu rzymskiego, podpisaną w Berlinie dnia 25 maja 2007 r.,
- uwzględniając Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, podpisany dnia 13 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając deklarację z Kigali w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA), przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE na posiedzeniu w Kigali (Rwanda) w dniach 19–22 listopada 2007 r.,
- uwzględniając rezolucję w sprawie roli regionalnej integracji we wspieraniu pokoju i bezpieczeństwa, przyjętą przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE na posiedzeniu w Wiedniu (Austria) w dniach 19–22 czerwca 2006 r.,

(¹) Przyjęta przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE w dniu 20 marca 2008 r. w Lublanie (Słowenia).